

DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2020-79.2-18>

УДК 378.796:072.4:379.8

Романчук О.В., Данилевич М.В., Гуцуляк В.Р.

Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського

НОРМАТИВНА БАЗА ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ З ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ В УКРАЇНІ

Анотація. Стаття присвячена вивченню нормативної бази підготовки фахівців з фізичного виховання і спорту в Україні. Важливе значення для ефективної підготовки майбутніх фахівців з фізичного виховання та спорту має якість вищої фізкультурної освіти, що обумовлює, як ступінь їхньої готовності до професійної діяльності, так і особистісний, світоглядний та громадянський розвиток. Ці засадничі ідеї відображені в концептуальних положеннях нормативних документів. Метою статті є аналіз нормативної бази професійної підготовки фахівців з фізичного виховання і спорту в Україні. Для досягнення мети було використано сукупність загальнонаукових та педагогічних методів, а саме аналіз, синтез, систематизація, узагальнення, контент аналіз та зіставно-порівняльний. Упровадження стратегічних положень, окреслених в документах, слугує основою для майбутнього розвитку системи професійної освіти вчителів фізичного виховання в Україні та позитивних трансформацій у теорії та практиці педагогічної освіти кадрів фізкультурно-спортивного профілю.

Ключові слова: нормативна база, підготовка фахівців, фізичне виховання, спорт.

Romanchuk Olha, Danylevych Myroslava, Hutsulyak Victoria

Lviv State University of Physical Culture named after Ivan Boberskiy

LEGISLATIVE FRAMEWORK FOR PHYSICAL EDUCATION AND SPORTS SPECIALISTS TRAINING IN UKRAINE

Summary. The article is devoted to the study of the legislative framework for specialists in physical education and sports training in Ukraine. It has been noted the importance of the effective training of future specialists in physical education and sports for the higher physical education quality. It has been determined by their readiness for professional activity level and by their personal all-round development. These basic ideas are reflected in the conceptual and regulatory documents. The purpose of the article is to analyze legislative framework for specialists in physical education and sports training in Ukraine. To achieve this purpose, a set of general scientific and pedagogical methods has been used, namely analysis, synthesis, systematization, generalization, content analysis and comparative one. Public policy priorities are reflected in relevant legislative and regulatory acts (laws, decrees, doctrines, strategies, orders, etc.). Having analyzed the conceptual and regulatory documents adopted in Ukraine during the years of its independence, it has been presented such conclusions: a new strategy of public policy in the field of higher education is being formed, which largely concerns the system of training specialists in physical education and sports, whose future professional activity is aimed at preservation of human health as the highest social value. Strategic directions of physical culture and sports development are closely related to the demands of modern Ukrainian society and are based on international conceptual and regulatory documents. Transformational changes in the field are influenced by the experience of the highly developed countries of the world, which have high rates of population coverage of health-related motor activity, high training standards in physical education, advanced secondary and higher education systems. The modernization of Ukraine's higher education and its integration into the European educational space depends on the quality and efficiency of conceptual and regulatory documents implementation into the practical activities in the field.

Keywords: legislative framework, specialists training, physical education, sport.

Постановка проблеми. Новітні педагогічні технології орієнтують систему вищої фізкультурної освіти на підготовку випускників, що володіють професійною компетентністю і вміннями орієнтуватися на ринку праці, вигідно представити себе, витримувати суперництво з іншими претендентами на робочі місця [17; 18]. Тому одним із завдань вищої школи є створення умов для підготовки випускника, здатного конкурувати на ринку праці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливе значення для ефективної підготовки майбутніх фахівців з фізичного виховання та спорту має якість вищої фізкультурної освіти, що обумовлює, як ступінь їхньої готовності до професійної діяльності, так і особистісний, світоглядний та громадянський розвиток [17; 18]. Ці засадничі ідеї відображені в концептуальних положеннях нормативних документів, зокрема, Конституції України (1996) [1], Законів України

«Про освіту» (2017) [3], «Про вищу освіту» (2014) [2], «Про фізичну культуру і спорт» (2018) [4], Постанові Кабінету міністрів «Про затвердження Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року» [7], Стратегії інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів (2010) [15], Національної стратегії розвитку освіти в Україні на період до 2021 року (2013) [12].

Метою статті є аналіз нормативної бази професійної підготовки фахівців з фізичного виховання і спорту в Україні.

Для досягнення мети було використано сукупність загальнонаукових та педагогічних методів, а саме аналіз, синтез, систематизація, узагальнення, контент аналіз та зіставно-порівняльний.

Виклад основного матеріалу. На сучасному етапі розвитку українського суспільства зберігається актуальність всебічної підтримки сфери фізичної культури і спорту з боку держа-

ви. Такий стан речей унормований чинним законодавством. Пріоритети державної політики висвітлювались у відповідних законодавчих та нормативно-правових актах (законах, указах, постановах, доктринах, стратегіях, наказах тощо)

У Конституції України (1996) [1] вказано, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Основним нормативним документом у галузі освітньої діяльності є Закон України «Про освіту». Цей Закон регулює суспільні відносини, що виникають у процесі реалізації конституційного права людини на освіту, прав та обов'язків фізичних і юридичних осіб, які беруть участь у реалізації цього права, а також визначає компетенцію державних органів та органів місцевого самоврядування у сфері освіти [3].

Відповідно до його положень, освіта є основою інтелектуального, духовного, фізичного і культурного розвитку особистості, її успішної соціалізації, економічного добробуту, запорукою розвитку суспільства, об'єднаного спільними цінностями і культурою, та держави [3].

Важливим нормативним документом, який встановлює основні правові, організаційні, фінансові засади функціонування системи вищої освіти, створює умови для посилення співпраці державних органів і бізнесу з закладами вищої освіти на принципах автономії закладів вищої освіти, поєднання освіти з наукою та виробництвом з метою підготовки конкурентоспроможного людського капіталу для високотехнологічного та інноваційного розвитку країни, самореалізації особистості, забезпечення потреб суспільства, ринку праці та держави у кваліфікованих фахівцях є Закон України «Про вищу освіту» [2]. У ньому чітко визначено рівні, ступені, кваліфікації вищої освіти, стандарти освітньої діяльності та управління, систему забезпечення якості, заклади вищої освіти, управління закладами, доступ до вищої освіти, організацію та учасників освітнього процесу, фінансово-економічні відносини, міжнародне співробітництво, контроль за провадженням освітньої діяльності [2].

У статті 5 Розділу II передбачені рівні та ступені вищої освіти. Підготовка фахівців з вищою освітою здійснюється за відповідними освітніми чи науковими програмами на таких рівнях вищої освіти: початковий рівень (короткий цикл) вищої освіти; перший (бакалаврський) рівень; другий (магістерський) рівень; третій (освітньо-науковий/освітньо-творчий) рівень; науковий рівень.

У статті 28 цього ж Закону визначено типи закладів вищої освіти. Відповідно, в Україні діють заклади вищої освіти таких типів: університет, академія, інститут, коледж [2].

Окрім власне законів, у державі діє низка стратегічних програм та концепцій, які визначають тенденції та перспективи розвитку освітньої складової українського суспільства.

Так одним із найважливіших векторних документів є Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020» [16]. Її метою є впровадження в Україні європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі. Для досягнення цієї мети визначено чотири напрями руху (розвиток, безпека, відповідальність, гордість), які передбачають ре-

лізацію шістдесяти двох реформ та програм розвитку держави, поміж яких і реформу освіти [16].

Основні нормативні аспекти окреслені у Стратегії реформування вищої освіти в Україні до 2020 року, яка розроблена групою експертів під патронатом Міністерства освіти і науки України [14].

Метою реформування вищої освіти в Україні є «створення привабливої та конкурентоспроможної національної системи вищої освіти України, інтегрованої у Європейський простір вищої освіти та Європейський дослідницький простір» [14]. Для досягнення поставленої мети передбачено ряд завдань: забезпечення конституційних прав громадян на безоплатну вищу освіту на конкурсній основі та рівного доступу до якісної вищої освіти; реорганізація системи управління вищої освіти; дебіюрократизація, децентралізація, забезпечення автономії та відповідальності закладів вищої освіти; залучення громадських, професійних об'єднань, асоціацій ЗВО до прийняття рішень; трансформація університетів у центри незалежної думки, які здатні підготувати професіоналів та згенерувати ідеї для прискореної модернізації країни; забезпечення справедливої конкуренції між ЗВО як запоруки високої якості вищої освіти; створення належного зв'язку між ринком праці й системою вищої освіти; інтеграція вищої освіти України у світовий та європейський освітньо-науковий простір [14].

Процес трансформації вищої освіти базуватиметься на принципах людиноцентричності, наукової обґрунтованості; готовності до системних змін, реалістичності та поетапності.

Засадами реформами визначено такі: реалізація права на доступ до вищої освіти; створення системи забезпечення якості вищої освіти; інтеграція вищої освіти і науки; забезпечення автономії закладів вищої освіти; фінансування вищої освіти; удосконалення структури системи вищої освіти; інтеграція у світовий освітній і науковий простір; професійний розвиток персоналу вищої освіти; підвищення конкурентоздатності вітчизняної економіки через вищу освіту [14].

У Стратегії чітко прописано суть кожної з перелічених вище реформ, а саме: завдання, які вони вирішують, необхідні заходи, ризики, проблеми, які не будуть вирішені, наступні кроки та потенційні вимірвальні індикатори.

Наголосимо на наявності у Стратегії чітких організаційних та фінансових механізмів проведення реформування вищої освіти, до яких віднесено:

1. Забезпечення справедливої конкуренції на ринку освітніх послуг на основі об'єктивного оцінювання якості вищої освіти.

2. Поєднання колегіальних та менеджеріальних підходів в управлінні закладами вищої освіти. Залучення стейкхолдерів, які зацікавлені у досягненні мети стратегії, до ключових процесів функціонування закладів вищої освіти.

3. Запровадження регулярних діагностик ринку праці з метою раціонального використання бюджетних коштів на вищу освіту.

4. Забезпечення, разом з академічною, фінансової автономії закладів вищої освіти (ЗВО). Переведення ЗВО зі статусу бюджетних установ до статусу некомерційних організацій із збереженням пільг бюджетних установ. Поступове передавання державним і комунальним ЗВО майна у власність.

5. Залучення до процесу здійснення реформ провідних вчених – викладачів ЗВО, які мають досвід наукової, педагогічної та організаційної співпраці з провідними університетами світу.

6. Трансформація системи бюджетного фінансування вищої освіти на основі конкурсного підходу та об'єктивізованої системи оцінювання якості діяльності ЗВО.

7. Стимулювання інтеграції університетів і наукових установ шляхом фінансування спільних проєктів.

8. Підвищення соціального статусу науково-педагогічних, наукових і педагогічних працівників.

9. Концентрація фінансових ресурсів держави у провідних університетських центрах при збереженні фінансування провідних регіональних та галузевих ЗВО.

10. Заохочення приватного інвестування у сферу вищої освіти і наукових досліджень [14].

Головним нормативним документом, який регулює та встановлює правові, організаційні, соціальні та економічні основи діяльності у сфері фізичної культури і спорту, суспільні відносини у створенні умов для розвитку цієї сфери є Закон України «Про фізичну культуру і спорт» [4].

У контексті нашого дослідження викликає інтерес нормативне регулювання, кадрове забезпечення та функціонування фізичної культури у сфері освіти. У статті 26 чітко зазначено, що «фізична культура у сфері освіти має на меті забезпечити розвиток фізичного здоров'я учнів та студентів, комплексний підхід до формування розумових і фізичних здібностей особистості, вдосконалення фізичної та психологічної підготовки до активного життя, професійної діяльності на принципах індивідуального підходу, пріоритету оздоровчої спрямованості, широкого використання різноманітних засобів та форм фізичного виховання і масового спорту, безперервності цього процесу протягом усього життя» [4].

«Фізична культура у сфері освіти базується на затверджених відповідно до закону державних стандартах освіти, спрямованих на забезпечення науково обґрунтованих норм рухової активності дітей та молоді з урахуванням стану їхнього здоров'я, рівня фізичного та психічного розвитку» [4]. У Законі чітко визначена провідна роль держави у підготовці, перепідготовці та підвищенні кваліфікації кадрового забезпечення для сфери фізичної культури і спорту.

З метою створення сприятливих умов для зміцнення здоров'я громадян як найвищої соціальної цінності, забезпечення реалізації права особи на оздоровчу рухову активність була розроблена Національна стратегія з оздоровчої рухової активності в Україні на період до 2025 року «Рухова активність – здоровий спосіб життя – здорова нація». Цей документ складений відповідно до рекомендацій Всесвітньої організації охорони здоров'я, Ради Європи та Європейського Союзу [11].

Метою Національної стратегії є стимулювання громадян до ведення здорового способу життя, впровадження оздоровчо-рухової активності в різні сфери життєдіяльності, збільшення показників здоров'я населення та кількості залучених до зазначених вище видів діяльності.

Зазначимо, що «нормативно-правове та організаційне забезпечення реалізації Національ-

ної стратегії здійснюється шляхом розроблення та прийняття в установленому порядку відповідних законодавчих та інших нормативно-правових актів, планів та заходів, спрямованих на реалізацію положень та проведення моніторингу стану їх виконання» [11].

У світлі нашого дослідження варто відзначити послідовність основних положень та тенденцій у вітчизняних нормативно-правових документах. Так, Національна стратегія з оздоровчої рухової активності в Україні на період до 2025 року «Рухова активність – здоровий спосіб життя – здорова нація» спрямована на подальший розвиток ідей та поглядів, визначених Національною доктриною розвитку фізичної культури і спорту на 2005–2016 роки [10].

Мета Доктрини – орієнтація українського суспільства на поетапне формування ефективної моделі розвитку фізичної культури і спорту на демократичних та гуманістичних засадах. В основу Доктрини покладено ідею задоволення потреб кожного громадянина держави у створенні належних умов для занять фізичною культурою і спортом [10].

У Доктрині (вперше в документі такого рівня) наголошувалося на різних функціях складників фізичної культури. Йдеться про те, що фізичне виховання і масовий спорт є важливими чинниками здорового способу життя, профілактики захворювань, організації змістовного дозвілля.

Зокрема, у Доктрині наголошено також на необхідності створення умов для забезпечення оптимальної рухової активності кожної людини впродовж усього життя, досягнення нею достатнього рівня фізичної та функціональної підготовленості, сприяння соціальному, біологічному та психічному благополуччю, поліпшенню стану здоров'я, профілактиці захворювань і фізичній реабілітації [10].

Реалізація Доктрини передбачала перехід до нової, гуманістичної моделі розвитку фізичної культури і спорту, в центрі уваги якої інтереси, потреби та мотиви конкретної людини, підвищення доступності, якості та різноманітності форм оздоровчих, рекреаційних, реабілітаційних та спортивних послуг для різних соціальних верств населення [10].

Практично першим ґрунтовним нормативно-правовим документом галузі фізичної культури у незалежній Україні стала Державна програма розвитку фізичної культури і спорту в Україні на період 1994–1997 рр. Головною її метою було створення умов, у тому числі організаційних, для адаптування сфери фізичної культури і спорту до ринкових відносин. У програмі було виділено основні завдання (зміцнення здоров'я населення на принципах здорового способу життя) і заходи її реалізації, зокрема у навчально-виховній сфері (запровадження єдиного «паспорту здоров'я»; створення автоматизованих діагностичних консультативних кабінетів для розробки індивідуальних програм фізкультурно-оздоровчих занять; організація «шкіл здоров'я» при диспансерах, поліклініках, виховних закладах, тощо) [5].

З 1999 до 2005 року важливим векторним документом була Цільова комплексна програма «Фізичне виховання – здоров'я нації», розроблена відповідно до Закону України «Про фізичну культуру і спорт». Вона визначала необхід-

ні зміни у підходах суспільства до зміцнення здоров'я людини як найвищої гуманістичної цінності та пріоритетного напрямку державної політики. Частина документа присвячена фізичному вихованню і фізкультурно-оздоровчій роботі у навчально-виховній сфері. У ньому зазначено «фізичне виховання у навчально-виховній сфері як складова частина загальної системи освіти має закласти основи забезпечення та розвитку фізичного і морального здоров'я, комплексного підходу до формування розумових і фізичних якостей особистості, вдосконалення фізичної та психологічної підготовки до активного життя і професійної діяльності на принципах індивідуального підходу, пріоритету оздоровчої спрямованості, широкого використання різноманітних засобів і форм фізичного удосконалення, безперервності цього процесу» [9].

У цьому програмному державному документі було зазначено необхідність переорієнтації практичної діяльності сфери на зміцнення здоров'я населення засобами фізичного виховання, фізичної культури і спорту; створення умов для задоволення потреб кожного громадянина України у зміцненні здоров'я; виховання відповідних мотиваційних та поведінкових характеристик, активної соціальної орієнтації на здоровий спосіб життя; впровадження дієвої системи фізкультурної просвіти населення, яка б сприяла формуванню традицій і культури здорового способу життя, престижу здоров'я, залученню до активних занять; реформування організаційних основ фізкультурно-спортивного руху, стимулювання створення широкої мережі фізкультурно-спортивних клубів, які забезпечать належне проведення фізкультурно-оздоровчої роботи [9].

Наступним аналізованим нами документом є Державна програма з розвитку фізичної культури і спорту в Україні на період з 2007 до 2011 року [6]. Вона суттєво відрізняється від програм, які були у попередні роки.

У ній були чітко прописані стратегічні цілі розвитку сфери, поміж них проведення фізкультурно-оздоровчої і спортивно-масової роботи в усіх навчальних закладах. Окремий розділ документа присвячений заходам його реалізації (створення умов для забезпечення фізичного виховання і масового спорту в дошкільних, загальноосвітніх закладах в обсязі не менше 5-6 годин рухової активності на тиждень; забезпечення підготовки та видання навчально-методичних матеріалів із викладенням інноваційних технологій організації навчального процесу; запровадження у навчальних закладах систему контролю за станом фізичного розвитку та здоров'я учнів; введення до переліку державної підсумкової атестації загальноосвітніх шкіл предмету «Фізичне виховання» за вибором) [6].

Ще одним важливим, з позиції сьогодні, нормативним актом є Державна цільова соціальна програма розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року. Її метою є «визначення провідної ролі фізичної культури і спорту як важливого фактору здорового способу життя, профілактики захворювань, формування гуманістичних цінностей, створення умов для всебічного гармонійного розвитку людини, сприяння досягненню фізичної та духовної досконалості

людини, виявлення резервних можливостей організму, формування патріотичних почуттів у громадян та позитивного іміджу держави у світовому співтоваристві» [7].

В основу Програми закладена Концепція Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року, в якій окреслено основні проблеми та причини їх виникнення, а також обґрунтовано необхідність їх розв'язання програмним методом. Демографічна криза, знецінення моральних та патріотичних переконань громадян, погіршення стану здоров'я, невідповідність вимогам та світовим стандартам ресурсного (зокрема, кадрового) забезпечення сфери фізичної культури та спорту, відсутність сталих традицій та мотивації щодо фізичного виховання – основні проблеми сфери фізичної культури і спорту на сучасному етапі розвитку України [8; 13].

Звертаючись до аналізу основних резонів виникнення проблем, зазначимо, що вони спричинені знеціненням традиційних моральних цінностей, обмеженням рухової активності, низьким рівнем престижності та матеріального заохочення працівників сфери фізичної культури і спорту [13].

У програмі визначено три варіанти розв'язання окреслених вище проблем і визначено оптимальний, який передбачає поєднання зусиль органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, інститутів громадянського суспільства для проведення реформи у сфері фізичної культури і спорту з метою приведення її у відповідність з європейськими вимогами і стандартами шляхом визначення як основи європейської моделі реформування відносин між органами державної влади та громадськими організаціями фізкультурно-спортивної спрямованості...» [7].

Висновки і пропозиції. Проаналізувавши вищезазначені законодавчі та програмно-нормативні документи, прийняті в Україні за роки незалежності, можемо зробити низку висновків:

- нині формується нова стратегія державної політики у сфері вищої освіти, яка у значній мірі торкається системи підготовки фахівців фізичного виховання і спорту, чия майбутня професійна діяльність спрямована на збереження здоров'я людини як найвищої соціальної цінності;

- стратегічні напрямки розвитку сфери фізичної культури і спорту тісно пов'язані з запитамі сучасного українського суспільства і базуються на міжнародних нормативно-правових документах;
- трансформаційні зміни у сфері відбуваються з урахуванням досвіду високорозвинених країн світу, які мають високі показники охопленості населення оздоровчою руховою активністю, високі стандарти підготовки кадрів фізкультурного профілю, прогресивні системи середньої та вищої освіти.

Модернізація вищої освіти України та її інтеграція у Європейський освітній простір безпосередньо залежить від якості та ефективності реалізації законодавчих та програмно-нормативних документів у практику діяльності усіх суб'єктів галузі. Упровадження стратегічних положень, окреслених в документах, слугує основою для майбутнього розвитку системи професійної освіти вчителів фізичного виховання в Україні та позитивних трансформацій у теорії та практиці педагогічної освіти кадрів фізкультурно-спортивного профілю.

Список літератури:

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. Київ : Преса України, 1997. 80 с.
2. Закон України «Про вищу освіту» від 1 липня 2014 року № 1556-VII (редакція станом на 05.09.2017). URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1556-18> (дата звернення: 10.01.2020).
3. Закон України «Про освіту» від 5.09.2017 р., № 2145-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення: 10.01.2020).
4. Закон України «Про фізичну культуру і спорт» (із змінами): від 24.12.1993, № 3808-XII (редакція станом на 16.02.2018). URL: <http://zakon4.rada.gov.ua> (дата звернення: 10.01.2020).
5. Про Державну програму розвитку фізичної культури і спорту в Україні на період 1994–1997 рр. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/334/94> (дата звернення: 10.01.2020).
6. Про затвердження Державної програми з розвитку фізичної культури і спорту в Україні» на період з 2007 до 2011 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1594-2006-%D0%BF> (дата звернення: 10.01.2020).
7. Про затвердження Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року. Постанова Кабінету Міністрів України № 115 від 1 березня 2017 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/115-2017-%D0%BF> (дата звернення: 10.01.2020).
8. Про затвердження Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року. Постанова Кабінету міністрів. № 115 від 1 березня 2017. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/115-2017-%D0%BF> (дата звернення: 10.01.2020).
9. Про затвердження Цільової комплексної програми «Фізичне виховання – здоров'я нації». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/963/98> (дата звернення: 10.01.2020).
10. Про Національну доктрину розвитку фізичної культури і спорту на 2005–2016 роки : Указ Президента України від 28.09.2004 № 1148/2004. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1148/2004> (дата звернення: 10.01.2020).
11. Про Національну стратегію з оздоровчої рухової активності в Україні на період до 2025 року «Рухова активність – здоровий спосіб життя – здорова нація : Указ Президента України від 09.02.2016 № 42/2016. URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/42/2016 (дата звернення: 10.01.2020).
12. Про Національну стратегію розвитку освіти в Україні на період до 2021 року : Указ Президента України від 25.06.2013 № 344/2013. URL: <http://guonkh.-gov.ua/content/documents/16/1517> (дата звернення: 10.01.2020).
13. Про схвалення Концепції Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 Розпорядження Кабінету міністрів України № 1320-р від 9 грудня 2015 р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/248719473> (дата звернення: 10.01.2020).
14. Стратегії реформування вищої освіти в Україні до 2020 року. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/NT1109.html (дата звернення: 10.01.2020).
15. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів / авт.-упоряд.: Г.О. Андрощук, І.Б. Жилияєв, Б.Г. Чижевський, М.М. Шевченко. Київ : Парламентське вид-во, 2009. 632 с.
16. Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020». Указ Президента від 12 січня 2015 року № 5/2015. URL: <https://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/5/2015> (дата звернення: 10.01.2020).
17. Данилевич М.В. Професійна підготовка майбутніх фахівців з фізичного виховання та спорту до рекреаційно-оздоровчої діяльності: теоретико-методичний аспект : монографія. Львів : Піраміда, 2018. 460 с.
18. Романчук О.В. Підготовки фахівців з фізичного виховання і спорту до педагогічної діяльності в Австрії : монографія. Львів : Галицька видавнича спілка, 2019. 434 с.

References:

1. Konstytutsiia Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28 chervnia 1996 r. (1997). Kyiv: Presa Ukrainy.
2. Zakon Ukrainy «Pro vyshchu osvitu» vid 1 lypnia 2014 roku № 1556-VII (redaktsiia stanom na 05.09.2017). URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1556-18> (accessed 10.01.2020).
3. Zakon Ukrainy «Pro osvitu» vid 5.09.2017 r., № 2145-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua> (accessed 10.01.2020).
4. Zakon Ukrainy «Pro fizychnu kulturu i sport» (iz zminamy): vid 24.12.1993, № 3808-XII (redaktsiia stanom na 16.02.2018). URL: <http://zakon4.rada.gov.ua> (accessed 10.01.2020).
5. Pro Derzhavnu prohramu rozvytku fizychnoi kultury i sportu v Ukraini na period 1994–1997 rr. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/334/94> (accessed 10.01.2020).
6. Pro zatverdzhennia Derzhavnoi prohramy z rozvytku fizychnoi kultury i sportu v Ukraini» na period z 2007 do 2011 roku. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1594-2006-%D0%BF> (accessed 10.01.2020).
7. Pro zatverdzhennia Derzhavnoi tsilovoi sotsialnoi prohramy rozvytku fizychnoi kultury i sportu na period do 2020 roku. Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy № 115 vid 1 bereznia 2017 roku. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/115-2017-%D0%BF> (accessed 10.01.2020).
8. Pro zatverdzhennia Derzhavnoi tsilovoi sotsialnoi prohramy rozvytku fizychnoi kultury i sportu na period do 2020 roku (2017). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/115-2017-%D0%BF> (accessed 10.01.2020).
9. Pro zatverdzhennia Tsilovoi kompleksnoi prohramy «Fizyчне vykhovannia – zdorovia natsii». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/963/98> (accessed 10.01.2020).
10. Pro Natsionalnu doktrynu rozvytku fizychnoi kultury i sportu na 2005–2016 roky (2004). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1148/2004> (accessed 10.01.2020).
11. Pro Natsionalnu stratehiu z ozdorovchoi rukhovoi aktyvnosti v Ukraini na period do 2025 roku «Rukhova aktyvnist – zdorovyi sposib zhyttia – zdorova natsiia (2016). URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/42/2016 (accessed 10.01.2020).
12. Pro Natsionalnu stratehiu rozvytku osvity v Ukraini na period do 2021 roku (2013). URL: <http://guonkh.-gov.ua/content/documents/16/1517> (accessed 10.01.2020).
13. Pro skhvalennia Kontseptsii Derzhavnoi tsilovoi sotsialnoi prohramy rozvytku fizychnoi kultury i sportu na period do 2020 (2015). URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/248719473> (accessed 10.01.2020).
14. Stratehii reformuvannia vyshchoi osvity v Ukraini do 2020 roku. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/NT1109.html (accessed 10.01.2020).
15. Androshchuk, H.O., Zhyliayev, I.B., Chyzhevskiy, B.H., & Shevchenko, M.M. (2009). *Stratehiia innovatsiinoho rozvytku Ukrainy na 2010–2020 roky v umovakh hlobalizatsiinykh vyklykiv*. Kyiv: Parlamentske vydavnytstvo.
16. Stratehiia staloho rozvytku «Ukraina – 2020» (2015). URL: <https://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/5/2015> (accessed 10.01.2020).
17. Danylevych, M.V. (2018). *Profesiina pidhotovka maibutnikh fakhivtsiv z fizychnoho vykhovannia ta sportu do rekreatsiino-ozdorovchoi diialnosti: teoretyko-metodychnyi aspekt*. Lviv: Piramida.
18. Romanchuk, O.V. (2019). *Pidhotovky fakhivtsiv z fizychnoho vykhovannia i sportu do pedahohichnoi diialnosti v Avstrii: teoretyko-metodychnyi aspekt*. Lviv: Halytska vydavnycha spilka.